

Park Kollegiet Odense 1983 - 1986

Park Hotel blev til Park Kollegiet i 1981, nedlagt som kollegium igen i 1995. Jeg boede der fra sommeren 1983 til sommeren 1986.

Stedet blev sammen med andre sociale rum helt afgørende for en personlig rejse, væk fra en identitet båret i et nærmiljø lidt uden for Odense frem til en noget mere kosmopolitisk en af slagsen.

Hvis man går ind på den side, som titlen på denne lille tekst linker til, ser man en lang række indlæg fra en mere eller mindre åben gruppe, billeder og navne, skæbneforløb.

Jeg kan ikke siges nogensinde at have været en del af den gruppe, men opholdt mig som en slags parasit i periferien af den. Det var min oplevelse, fx havde jeg en følelse af, at det gode humør gik ud, når jeg kom ind. På den måde tilskrev jeg nok mig selv for stor betydning, men når jeg tænker tilbage på tiden og den tilstand, som jeg var i på daværende, var oplevelsen rigtig nok.

Jeg havde alle de fordele, der var i at kunne træde ind og være til stede, relativt neutralt i et socialt rum, ikke anonymt men uden stærk tilknytning til nogen.

Jeg var nærmest en slags "banegårdsmenneske", et sært distanceret frygtsomt væsen, der ikke kunne undvære muligheden for at være sammen med andre, men som havde alt for stor "tilknytningsangst", til at kunne være noget for andre.

Fællesrummet, fjernsynsstuen og baren stod til rådighed. Jeg kunne være der og trække mig tilbage igen helt uden forpligtelser. Det var en kæmpe fordel for mig på daværende.

Behovet for nære personlige relationer var fortrængt, udfordret, for mig i perioden. Det var ikke defaitisme, men den sociale distance med refleksioner kom ind i mig i en epoke i mit liv, hvor andre dannede tætte bånd for livet.

Der var skæbneligheder mig og en del andre for stedet ret typiske beboeres vedkommende. Der blev drukket en del i baren ved det store vindue med udsigt over til banegården. Rundt om på byens offentlige toiletter stod der skrevet med grafitti: "Kend bumsen i dig selv, flyt på Park"! Men jeg drak ikke. Mit "drug" bestod i overdreven fysisk aktivitet, løb, cykling, fodbold, svømning, timelange øvelser på en klassisk guitar, læsning, refleksion og isolation. Ængstelighed dulmes af fysisk aktivitet, koncentrationen om tekster og musik skærpes, behovet for nærhed erstattes af den fylde, der er i at være mutters om enten klare erkendelser eller tilfredsstillende i at beherske nogle nye bevægelser på instrumentbrættet. Park Kollegiet var rammen for en ny tilværelse, hvor jeg for første gang i mit liv kunne koncentrere mig om det at læse m.m.

De typer, hvis skæbne og personlighed, der blev dannet i perioden på stedet, var distancerede som mig, sarkastiske i deres forhold til livet, sig selv og verden omkring sig.

Baren var lidt som en åben banegård med lokale stamgæster, der kommenterede alt gennem tågen af røg og alkohol, mennesker som holdt mere eller mindre fast i en identitet som studerende, men som for nogles vedkommende tydeligvis var på vej ud i misbrug. Ca. halvdelen af dem, der prægede stedet mest i perioden, er allerede døde, altså i en relativt ung alder.

Stedet fungerede som et fast holdepunkt, ikke som noget jeg identificerede mig med, men som jeg forholdt mig ekstremt konstaterende og iagttagende i forhold til. Det var faktisk berigende at opholde sig i baren og deltage i konversationen. De andre var på samme måde som mig, ekstremt distancerede og deres hele eksistens var ufarlig for andre end dem selv.

Jeg kom forbi en enkelt gang et par år senere, hvor der var sket en drastisk udvikling i retning af druk og fordærv. Det afslørede sig klart over de par timer, jeg ventede på et morgentog i baren på Park.

Den mangfoldighed af velfungerende mennesker, der også var på kollegiet, da jeg boede der, var stort set væk. I stedet var der en ren

sump af forfald i baren. Dvs. den almene beskrivelse af stedet, som cirkulerede i byen, var gået i opfyldelse.

Den gruppe på facebook, der kører siden, tilhører et sandt sammenhold, som var meget mere end forfald. Det er muligt, at de har været med i en proces, der kom til at forstærke sin egen fatale inertie. Men gruppen stod for noget rigtigt, en identitet, et sammenhold som på mange måder er eksemplarisk, konstruktivt og sympatisk.

Jeg kan desværre ikke sige, at jeg bidrog med noget særligt. Jeg var som en parasit, der nød godt af andres fællesskab.